

АВТОБИОГРАФИЯ

При моитѣ пѣсни приложенъ е моятъ портретъ.
Мнозина ме мислятъ, мнозина зоватъ ме поетъ

И шепнатъ: «Щастливецъ! Между ни той, тукъ на земята,
Небесно е чедо и съ лира вълшебна въ ржката,

За пѣсни испратенъ, той само въвъ пѣсни живѣй, —
И лавровъ вѣнецъ надъ челото му гордо се вѣй!»

А който ме знае и знай на какво се облѣга
Поетътъ, ще каже: «Не съ лира въ ржка — а съ тояга

Небесното чедо върви по свѣтовния пжтъ;
И лавровъ вѣнецъ може би да е виждалъ въ сѣнътъ,

Когато се той замечтай и забрави унесенъ
Животътъ му тжжна, но оцъ не испѣна, е пѣсень!»

Leipzig, 1 Ян. 1895 г.
